

վալային Աջջ, անդուէն որ Կելլենո-լատին հոռո-
նարին վերադարձրման օչ մէկ նշանը աննշմա-
րիլի չանցնիս Միջավայրին համեմատ, եւ երբ
առիթը ներկայանայ, ամէն մասնահեղ ընկե-
րութեան ներշնչած արիական գաղափարին
համաձայն, իր յարմար դատած մասնաւոր գոր-
ծուէնութեան ըլլոր միջոցները պիտի նարէ
եւ, զորոքած որպէս զի վառ պահուի հետաքը-
քութիւնն այն հասարակութեան մէջ ուր կը
գործէ, ոչ միայն Հելլենո-լատին ընկերութեան
անդամներուն թիւը բազմապատկելու, այլ եւ
խանդավառութիւն յառաջ բերելու համար մեր
քաղաքարթութեան պատիւ բերող ամէն գործի
մասին, զայն զիւրացնելու, անոր օգնելու
եւ զայն ճանչցնելու համար ։

Երբ ընկերութեան նւթական միջոցները
գործունէ, մըքսմեքն պիտի հառադուեն
մըքանակները առաջ համար հելլենո-լատին
այն երիտասարդներուն որոնք աւուրած
գրաքննութեան կամ գիտութեան մէջ մեծ
յաջեր պիտի ներշնչեն եւ ամենէն աւելի
խթախութեամբ աբժանի պիտի նկատուին ։

• •

Հնկերութեան անգամակցիլ ու գողները պէտք
է դիմեն հեղեհաւ հաղցին.

M. Angelo de Gubernatis
Ij, Via S. Martino al Macao, Rome

Տարեկան անդամագրութեան և տարբեր ֆրոնդ
և անդամ գրաւորք Կ'ընդունի ընկերութեան օր-
կանք, որ գրական շատ ճոխ պարունակու-
թեամբ թերթ մըն, Chronache della civiltà
ellenop-latina.

• •

Կը հրաւիրենք այս գեղեցիկ ծրագրով ընկե-
րութեան անգամակցիլ՝ այն ըլլոր Հայերը որ
գլխին ինչ որ կը պարտի հայ ազգը՝ մասնա-
ւորապէս՝ յայն եւ լատին գաղաքարթութեան,
որուն կաթովը հնաժէ Հայութիւնը գարեթի թ
վերս ընկերութեան հիմնադրել մեծ պատիւ մը
կ'ընէ մեր ցեղին՝ զայն հելլենո լատին բնա-
նիւթին ձոցը հրաւիրելով լիտանիք վայելչո-
րէն պատասխանել այդ հրաւերին։ Եթէ կ'ու-
զենք որ քաղաքարթութեան աշխարհը Հայը ճանչ-
նայ եւ զայն յարգէ, մենք ալ պէտք է քաղա-
քարթութեան աշխարհին մասնաւորական, ընկերա-
կան մեծ ձեռնարկներուն հետաքրքրուող ու
գործակցող մտերմութեան մէջ գոյութիւնն ա-
պացուցանենք։ Մեր ըլլոր «մասնաւորական»

ները պէտք էր պարտը համարէին անգամ
գրուիլ այս ընկերութեան։ Բայց ուր է Հայէ
աւելի այս ընկերութեան անդամ գրուելու
պարտք ունին վենետիկի Միթթաքանները,
որոնք ոչ միայն յոյն-լատին քաղաքարթութե-
ան մասնաւորագործութեան կ'ազմուած յայտ
թաղական ժողովրդին երկգարեան առջին հիւ-
րասիրութեանն օգտուած հաստատութեան փը
գտակներն են ։

ՉԱԽԱՐԿ

Ուզեցի ըզգեղ սէգ ու անընտել,
Ուզեցի մաղերը ովկէսնին խափ
Ալիքներուկ պէս ձեռքիս առաջ ցողոյկի.
Ուզեցի քաղաքը հըզօր ու վարձ ։

Ուզեցի անդուստ քեզ իբրեւ կորեւն
Իմ փառքանիւրէս ցառումէն ծընած,
Որպէս զի գոչեմ սքողմս «Յաղթութիւն»
Երբոր թարթափին աչքերս քննած ։

Որպէսզի սիրեն, զոգաւով և ըզգեղ,
Որպէսզի ուժիդ շընորհքիդ ներքեւ
Իմ թշնամիներս՝ մարգերը ընկնես ։

Եւ մեծնայ հասակը ամբողջին վերեւ,
Եւ երգին անունը միաբերան
Եւ ճանչնան զիս վրադ, որդիս աննըման ։

ԲԱՋՈՒԹԻՆ

Երբեմն Գաջութեան չըքող փայլակներ
Հողիէս կ'անցնին, Ռեժոս, ինք իր վրայ
կըքած, կը ցընցուի յանկարծ, կ'ելլաք ձկար
Եւ հողին հետ որ անհանձն կը գրաւայ

Ինքզինք կը չափէ... Կը բաղուին ինքնին
Հորիզոնները խոյսնելիս առջեւ
Թեւերը հողին մէջ կը մըլթրեցին
Եւ կը քարծրացնեն երկրի՝ քը մընչեւ

Ոսկիի ձոյլեր... կը դարբնեմ սուրբը
Անթիւ, անհամար եւ ամէն ձեռքի
Մէջ հատ մ'անոցմէ երբոր կը ծագի՝

Կը մըղած բանակս, ինձմով անգեհեկ,
Լեռն ի վեր հակայ յաղթանակներուն
Դէպ ի Փառքն եւ դէպ ի Անմահութիւն ։

ՎԱՀԱՆ ՏԻՐԱՆՅԱՆ